

Comissió Cívica, amb la presència de destacades personalitats de la societat civil catalana, presentada públicament fa pocs dies, per tal d'avançar cap a una solució política que posi fi a una situació, ja massa llarga, d'anormalitat i de discriminació.

El desenvolupament i les resolucions d'aquests judicis permetran de calibrar les limitacions i la profunditat de les accions

democratitzadores de Belloch, el qual ha començat a substituir una part de l'ordit franquista que, amb el consentiment del govern del PSOE, subsistia en determinats àmbits de l'aparell de l'estat. Per això, caldrà parar esment en aquests judicis perquè a partir del resultat es podrà veure si l'estat espanyol pensa continuar la seva orientació repressiva tradicional, basada en el linxament sistemàtic dels seus

adversaris, o hi haurà un canvi d'actitud que respecti els drets polítics de totes les opcions democràtiques, fins i tot de les que propugnen la superació del marc jurídic-polític vigent. En aquests moments s'observen senyals en l'un sentit i en l'altre. La política futura de les opcions catalanes d'alliberament haurà de prendre molt bona nota de la línia que acabi imposant-se. **Joan Guinovart / Narcís Selles**

Roig contra Roig

La peripècia d'un home imaginatiu que podia haver fet un València campió i acabarà sent víctima d'ell mateix. Ho explica J. J. Pérez Benlloch.

Avance una temeritat: Paco Roig és el millor president que el València CF podia haver tingut en aquests moments i per molts anys. M'explicaré. Aquest club, com la seua història delata, ha estat un fracàs esportiu. A pesar del seu potencial econòmic —el tercer pressupost de la primera divisió— i la qualitat de l'afició que el manté, ni tan sols s'inscriu entre els cent més destacats d'Europa. És a dir, una mitjània subalterna.

Ara es compleix un any que el debatut Roig va accedir a la presidència valencianista. El seu programa, com el dels socialistes primerencs, proposava el canvi. Canvi d'estructures administratives i d'estratègia esportiva. L'objectiu no era altre que liquidar el complex de fadristern que atenallava el València. En pocs mesos, l'entitat merenga havia de canviar tant que no la reconeixeria ni la mare que la va parir. L'afició va percebre aquesta empenta i fins els més excèptics es van haver de doblegar als nous vents que bufaven del vetust Mestalla, que per cert recuperava la seua toponímia original.

Aquesta ambició, pròpia d'un mandatari jove i espavilat, comportava altres novetats insòlites en l'univers "xe". D'entrada, es recuperava la llengua del país. Des de la telefonista fins a l'últim funcionari, passant per tots els consellers i la mateixa megafonia de l'estadi s'expressaven en valencià. El club pren consciència de la seua soterrada vocació representativa com a *primum inter pares* i emprén una operació de bon veïnatge i de col·laboració amb els seus germans menors del País Valencià. Les penyes creixen com bolets i l'utòpic eslògan d'un "València campió"

Paco Roig. Fa un any que és president del València.

s'albira com una realitat a l'abast de la mà.

Què ha quedat d'aquest projecte tan sols un any després de la seua naixença? En queda una gran decepció. En primer lloc, i això és evident, un fracàs esportiu. Un equip farcit de figures mundialistes no alça la cua i pels seus pecats heretats ha d'heure-se-les contra el Corralejo i, si la providència no ajuda, poc faltarà perquè no lluite a fi d'eludir el descens de categoria. Una calamitat que cert directiu ha volgut conjurar mitjançant l'exorcització de l'entitat tallant plataneres i important bruixots brasilers.

No obstant aquestes angoixes estrictament esportives i que són passatgeres, el desastre major ha de ser imputat al presi-

dent Roig per no haver sabut estar a l'altura de les circumstàncies. Per al seu infortuni personal i per al del València, va creure que el món era un bunyol i que amb el seu apetit voraç se'l menjava. Va pensar que la gent és estúpida i que s'alimenta de demagògia. Desbordat per la fatuitat, va considerar que tota la premsa és canallesca i incorregué en la puerilitat de sentir-se desdenyós amb ella, com si el tigre més ferotge poguera vencer un banc de piranyes.

I el que és pitjor: en algun moment de la seua vida, Paco Roig va sentir campanades xovinistes i va enarborar la bandera d'un nacionalisme grotesc, persuadit que era l'herald de la bona nova. Tant que, de les proverbials cantades de Zubizarreta inculpava indistintament castellans i catalans, o les penyes del Barça que esquitxen el País Valencià, o els periodistes, o els consellers discrepans, que ja no en té, perquè els ha llicenciat. Autocràtic i il·luminat, ha acabat com Gary Cooper: sol davant el perill.

Dit tot això, amb la major caritat al meu abast, he d'insistir en el que he esmentat adés: ha pogut ser, i potser encara li queda una remota possibilitat d'aconseguir-ho, el millor president del València des de la dècada daurada que va protagonitzar don Lluís Casanova. Però la reconversió exigeix un sever examen de consciència i un sincer dolor de contrició. I que ningú no pense que amb gols i victòries tot quedarà oblidat. D'això, res. Avui el València s'enfronta als adversaris i al seu mateix president, entestat a autoimmolar-se com les balenes desorientades, en el seu cas, per la supèrbia. **J. J. Pérez Benlloch**